

Literární sešity

ZŠ B. Dvorského

Párty roku

Veronika Nohelová, 7.B

Klára se chystala na večírek. Spolu se svou nejlepší kamarádkou Aničkou seděly před zrcadlem a líčily se.

„Tak co, těšíš se, až to tam rozjedeme?“ zašvitořila Anička.

„Jasně,“ odpověděla Klárka. Ale ve skutečnosti se cítila úplně jinak. Cítila se strašně nervózně. Měl to být její první večírek po smrti jejího milého Petra, kdy si řekla, že už nikdy nemůže být šťastná. A teď šla na večírek, kde se měla odvázat a utrhnout ze řetězů a otupit své smysly alkoholem.

„Myslíš, že se tam objeví i Vojta?“ vytrhla ji z úvahy její kamarádka.

„Ten? Určitě ne, je stále na odvykačce. Vždyť víš, kvůli těm drogám,“ poučila ji Klárka.

„Aha, no ještě, že tak!“ řekla Anička a zasmála se a Klára se k jejímu údivu zasmála s ní.

Když dorazily, tak party byla již v plném proudu. Lidi pili a tancovali nebo se o to aspoň někteří jedinci pokoušeli. Ale i přes všechnu tu radost i bujarost cítila Klára nesmírný stres. Cítila se, jako by svého milého podváděla. Pevně se zavěsila do Aničky a spolu s ní odešla do domu. Tam také potkaly Martu.

„Čau holky! Teda, dneska vám to ale sekne,“ zahlaholila Marta.

„Ach, díky,“ odvětila Anička. Ale Klárka zůstala mlčet, jen Martě věnovala nesmělý, ale vřelý úsměv. Anička s Martou si vyměnily ustarané pohledy. Načež Marta spustila: „Ale ne, doufám, že pořád netruchlíš po Petrovi. Vždyt' jste spolu snad nechodili, ne?“

„Ne, jen... jsme si byli blízcí,“ pípla Klára. Blízcí. To slovo jí hořklo v ústech, nejradši by holkám prozradila, že ho milovala a miluje stále. Nejraději by jim ukázala dopisy, které jí psal a s kterými každý večer usíná, dávajíc si je pod polštář. S hřejivým pocitem u srdce. Ale mlčela.

„Tak pojd'te, dáme si něco k pití,“ řekla Marta.

„Jo, dobrý nápad a pořádně se sjedeme!“ Při této Aniččině zmínce se Klárka nepatrně usmála a nalila si plný kelímek piva. Jeden hlt, druhý hlt a třetí. Tak málo a už se cítila trochu lépe. Bylo to dobře, nebo špatně? Komu na tom záleží? Podruhé vzala vodku a pořádně se napila. Dav kolem ní zuřivě jásal a zpíval. Konečně se po dlouhé době cítila svobodná, nespoutaná a šťastná, až se z toho celá roztančila.

Při jejích tanečních kreacích jí dav ustupoval a nepřestával jásat. Najednou jí nestačilo jen tak tančit. Chtěla víc. Vrávoravým tanečním krokem došla ke stolu a s pomocí dvou chlapců se dostala nahoru a začala křepčit tam. Lidé kolem ní nadšeně jásali a smáli se. Těžko říct, jestli kvůli množství alkoholu, který měli v krvi nebo kvůli jejímu tanci. Cítila, jak se oddává slastnému pocitu opilosti. Ale tento pocit náhle vystřídal nepříjemné tušení, chvíle závratí a mžitky před očima. Nohy se jí pletly a ona uklouzla. Podpatek její boty podklouzl a ona se zřítěla dolů, při tom se stihla ošklivě praštit hlavou do rohu vedlejšího stolu, až se ozvala dutá rána.

Kláře tělem projela palčivá bolest. Všechny oči se upíraly na ni. Ale ona jen ležela sužována bolestmi. Nemohla se pohnout, zkoušela to, ale nešlo to. Na chvíli se jí zdálo, že snad zahlédla Petra. Ale to nebylo možné, Petr byl mrtvý. Byla to snad vidina nebo už umírala? A tak zavřela oči.

Když je znovu otevřela, všude byl zmatek a slyšela sirény sanitky nebo policejního auta. Seděla na zemi. Rozhlédla se kolem sebe a V tu ránu jí vše došlo. Na zemi totiž leželo její nehybné tělo. Bledé a mrtvé. Klára sedící na zemi zírá na své mrtvé tělo. V ústech jí vyprahlo. Nemůže tomu uvěřit. Ona a mrtvá?! To není možné! Chce lkát. Vzlykat. Křičet. A zase vidí Petra, podívá se mu do očí. Na ten pohled nikdy nezapomene. Plný soucitu a čirého smutku. Takže je konec? Celé se to Kláře zdálo jako zlý sen. Ale nebyl to sen. Náhle já přeběhl mráz po zádech. Ode dveří na ni mávala smrtka s kosou v ruce. Její čas se naplnil, už s tím nic nezmuže, už nic neudělá. Naposledy pohlédla na své bezvládné tělo a své přátelé. „Sbohem,“ zašeptala.

„Sbohem, mí nejdražší!“ dodala, i když ji nikdo neslyšel. Její kolena se začala podlamovat. A ona slábla a hubla. Cítila, jak mizí a vytrácí se ze světa živých. Odchází. Kam? To ani ona sama nevěděla. Snad do nebe, do ráje. Na lepší místo. Snad...

Starší brácha

Eva Scarlett Čapková, 6.A

Je to starší brácha a musím si na něj dávat bacha.

Je to ďábel, ale anděl v srdci.

Rád cvičí a zatím ho nic neničí.

Na počítači je a nevím, kdo jsou jeho spoluhráči.

Nemůžu se mu totiž dívat do obrazovky, protože si myslí, že mu kradu bankovky.

I přesto ho mám ráda. Je to přeci jen můj brácha.

I když tu jsou denní hádky, je to jako bychom se dívali zase jako malí na pohádky.

I když mě štve, takové to prostě je,

vždycky mu dávám velké naděje a i tak se nic neděje.

To přeci nevadí, stejně nám všichni radí, že se máme mít rádi.

Motýlci

Eva Scarlett Čapková, 6.A

Když mě hladí po dlani a šeptá mi do ucha,

prý jak moc jsem byla jeho přání a jak moc rád můj hlas poslouchá,

příjemný pocit přichází, hlavně když mi hladí vlásky.

Hlavně taktéž u naslouchání, v ten moment je hlava plná lásky.

Vlastně se tomuhle procesu říká motýli v břiše.

Jsem z toho pocitu dost ve stresu, ale zároveň tiše.

Jednoho dne...

Tak trochu bláznivá povídka žáků PVP žurnalistika

Jednoho dne se mi stala taková neobvyklá věc. Nezaspal jsem. Ale do školy jsem stejně musel jít. Vzpomněl jsem si, že mám domácí úkol. Tak jsem hned začal zjišťovat, z čeho ten úkol mám, a s hrůzou jsem zjistil, že z filozofie.

Spěchal jsem ke stolu a náhle jsem zakopl o svého psa a rozbil jsem si hlavu. V tu chvíli se mi rozsvítilo a řekl jsem si: Tak s tímhle nic nezmůžu. Popadl jsem sešit „fildy“ a přiložil jsem si ho na krvácející hlavu. Pomyslel jsem si: Alespoň k něčemu je ten sešit dobrý.

A v tu chvíli mi volá mamka.

„Proč nejsi ve škole, ty lumpíku malý!“

„Maminko, počkej, já tě zasním do situace. Trošku jsem dneska nezaspal, zatímco mnohem víc jsem si rozbil hlavu a zmrzačil svého milého psíka. A navíc jsem zapomněl udělat úkol.“

„To tě neomlouvá, dítě nemilé! Počkej, až přijdu domů, to zažiješ středověk!“

A zavěsila.

Začal jsem zmatkovat. Na hodinkách si měřit, za jak dlouho vykrvácím, dále jsem popadl zraněného psa a snažil se ho schovat do skříně, aby nekňučel, v rozčilení jsem praštil dveřmi a rozbil jsem jejich skleněnou výplň a nakonec jsem začal zoufale a velmi vulgárně nadávat...

Za nějaký čas jsem se konečně vzpamatoval a uvědomil jsem si, že bych přece jen měl jít do školy.

Náhle se ozval zvuk otevírajících se dveří. Přišel jsem k nim a vidím... mamka s bičem v ruce.

„Tak jsem si pro tebe přišla, ty hade!“ A rozběhla se proti mně. Ale minula mě a skončila ve skříně, kde byl pes! Už dokňučel...

Pokračování příště.